

Real Art

Ο **LEONARDO PUCCI**, διευθυντής του Τμήματος Δερμάτινων Ειδών και Υποδημάτων του Dior Homme, φωτογραφίζει ιδιωτικές στιγμές σαν να παρατηρεί ζωές αγνώστων από την κλειδαρότρυπα και μας μεταφέρει μοναδικά συναισθήματα με τη βοήθεια του ρεαλισμού.

από την **ΚΡΙΣΤΕΛΑ ΛΙΑΚΟΥ**

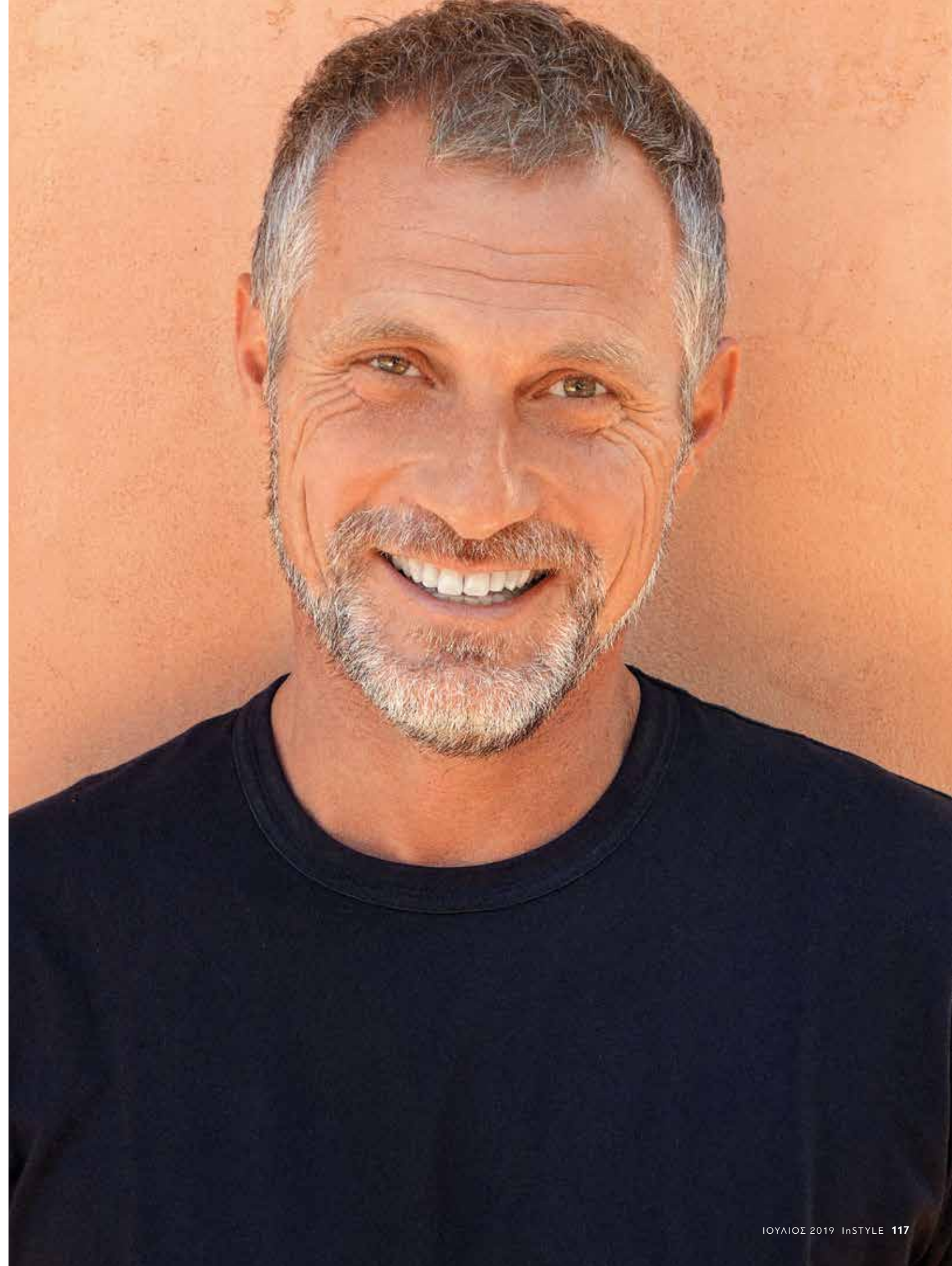
Υστερα από είκοσι χρόνια καριέρας στον χώρο της μόδας, ο Leonardo Pucci συστήνεται στο αθηναϊκό κοινό και ως urban φωτογράφος. Στην πραγματικότητα, η ενασχόλησή του με τη φωτογραφία δεν είναι κάτι καινούριο. Πίσω στα 70s, ο Ιταλός καλλιτέχνης, παιδί τότε, εκπαιδεύτηκε να φωτογραφίζει το περιβάλλον του ταξιδεύοντας με τον πατέρα του. Ο αυτοδίδακτος Pucci μπορεί ως ενήλικας να «ανακατεύτηκε» με τον κόσμο της μόδας, αλλά δεν άργησε να στραφεί στη φωτογραφία για να σπάσει τις δομές και χωρίς περιορισμούς να αποτυπώσει μίαν άλλη πραγματικότητα. Η αλήθεια του βρίσκεται σε απόμερα ξενοδοχεία, άβολες γκαρσονιέρες, πολυτελείς ουρανοξύστες και πολυσύχναστους δρόμους. Πρωταγωνιστές είναι πάντα άγνωστοι άνθρωποι, που μοιάζουν να του επιτρέπουν να φωτογραφίσει ένα κομμάτι των προσωπικών τους στιγμών. Σήμερα, έχοντας αφήσει πλέον το δικό του στίγμα στον χώρο των εικαστικών και με αφορμή την έκθεσή του, *Suspended Possibility*, στην *Crux Gallery* στην Αθήνα, η οποία θα διαρκέσει έως τις 22 Ιουνίου, μιλά μεταξύ άλλων για την οικειότητα και τη μοναξιά, δύο αντιφατικά στοιχεία που ο ίδιος καταφέρνει να παντρέψει σε κάθε φωτογραφία του.

Πώς ξεκίνησαν όλα; Τι είναι αυτό που θα έλεγες ότι επηρέασε την αισθητική σου; Γεννήθηκα στην Ιταλία, στην Πίζα. Είμαι αυτοδίδακτος και οι πρώτες αναμνήσεις που έχω σε σχέση με τη φωτογραφία είναι από ταξίδια που έκανα με τον πατέρα μου τη δεκαετία του '70. Εκείνος συνήθιζε να φωτογραφίζει τα πάντα με μια διοπτρική μηχανή Yashica Mat 124G 6x6. Ως παιδί, αυτό το μαύρο μηχανήμα με τα δύο «γυάλινα μάτια» μου φαινόταν μαγικό, όπως και το γεγονός ότι ο πατέρας μου κοίταζε μέσα από μια μικρή οπή και απθανάτιζε πράγματα. Ακόμα και σήμερα θεωρώ ότι η φωτογραφία έχει μια μαγική πλευρά – με εκπλήσσει σαν μια αναπάντεχη αφήγηση που δεν περιορίζεται σε θέματα τεχνικής. Αν πρέπει να αναφέρω κάποιον που επηρέασε τον τρόπο που την προσεγγίζω, δεν θα έλεγα κάποιον φωτογράφο. Δύο είναι οι καλλιτέχνες που έχω πάντα στο πίσω μέρος του μυαλού μου όταν φωτογραφίζω, ο Edward Hopper και ο David Hockney. Και οι δυο τους

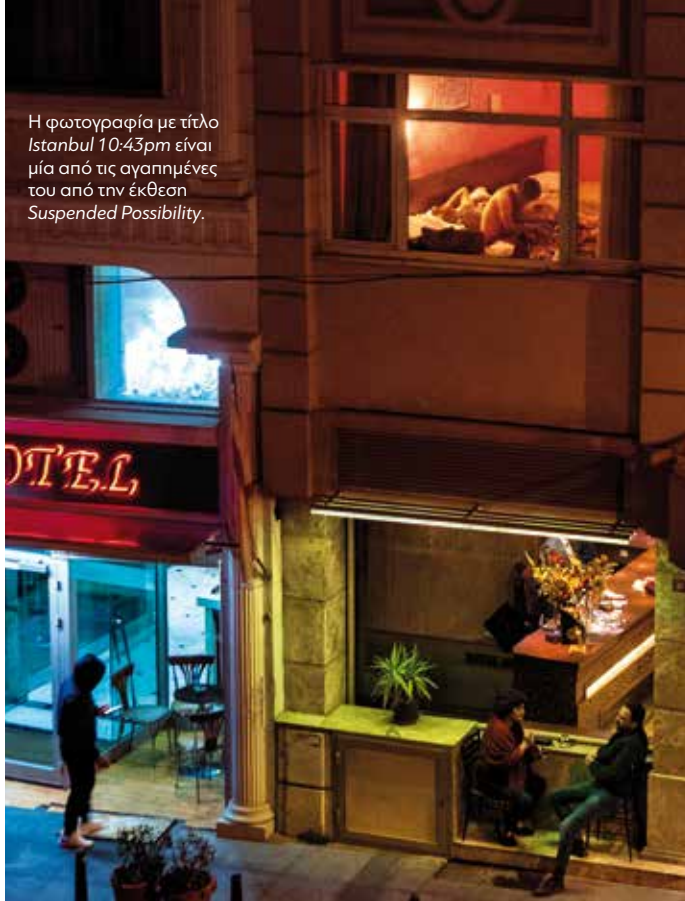
ζωγράφοι. Ο τρόπος που δημιουργούν τους πίνακές τους, οι γραμμές, τα πλάνα τους, το φως, τα χρώματα, ο τρόπος που απομονώνουν τα σημαντικά στοιχεία στα έργα τους είναι πηγή έμπνευσης για μένα. Προσπαθώ συνεχώς να τους «αναμειγνύω» στις φωτογραφίες μου.

Μετά από τόσα χρόνια σε θέσεις-κλειδιά σε εμβληματικούς γαλλικούς και ιταλικούς οίκους (έχει δουλέψει για τον οίκο Bottega Veneta, τον οίκο Prada και τώρα εργάζεται ως Leathergoods and Footwear Division Director για τον οίκο Dior Homme), αποφάσισες να ασχοληθείς με τη φωτογραφία. Η μακρόχρονη θητεία σου στον χώρο της μόδας έχει επηρεάσει την αισθητική σου ως φωτογράφου σήμερα; Για παραπάνω από είκοσι χρόνια είχα την ευκαιρία να εκπαιδευτώ το μάτι μου στο «καλαίσθητο» και έμαθα να μετατρέπω τη σύλληψη μιας ιδέας σε ολοκληρωμένο κόνσεπτ. Τις δύο τελευταίες δεκαετίες ο χώρος της μόδας αποτέλεσε εύφορο έδαφος για όποιον ήθελε να πειραματιστεί και τελικά να επαναπροσδιορίσει την αισθητική του. Αυτό μου επέτρεψε να πειραματιστώ κι εγώ και έπειτα να αναπτύξω μια συγκεκριμένη οπτική, έναν «αισθησιακό» τρόπο παρατήρησης του κόσμου γύρω μου, αναζητώντας συνεχώς την ισορροπία μεταξύ των λεπτομερειών και του συνόλου. Ακόμα κι όταν φωτογραφίζω ανεπιτήδευτες στιγμές, πάντα προσθέτω μια πινελιά αισθησιασμού στην εικόνα, είτε με τον τρόπο που θα κροπάρω το κάδρο μου είτε με το πώς θα χρησιμοποιήσω τα χρώματα και τις αναλογίες των στοιχείων μέσα σε αυτό. Για παράδειγμα, η επιλογή του χαρτιού που χρησιμοποιώ για την εκτύπωση (από 100% βαμβάκι) επίσης έχει στόχο να ενισχύσει τον αφηγηματικό αισθησιασμό που οραματίζομαι. Όλη αυτή η έμφαση στη λεπτομέρεια είναι «κατάλοιπο» της πειθαρχίας που διδάχτηκα από τον χώρο της μόδας.

Η αλήθεια είναι πως βλέποντας κανείς μια φωτογραφία σου σε αναγνωρίζει. Αν ψάξει την κάμερά σου, τι άλλο μπορεί να βρει; Φωτογραφίες με σύννεφα. Ταξιδεύω πολύ και είμαι συνεχώς μέσα σε ένα αεροπλάνο. Η αγαπημένη μου θέση είναι αυτή δίπλα στο παράθυρο. Βλέπω σύννεφα τα ηρωινά, τα μεσημέρια, όταν πέφτει ο ήλιος, τα βράδια... Τα φωτογραφίζω συχνά, μια και πάντα είναι διαφορετικά. Κάποιες φορές φωτογραφίζω και αεροπλάνα, άλλα που πετάνε χαμηλά και άλλα ψηλά. Κυρίως όμως σύννεφα. **Η στιγμή του «κλικ» στην κάμερά σου είναι σημαντική για**

Η φωτογραφία με τίτλο *Istanbul 10:43pm* είναι μία από τις αγαπημένες του από την έκθεση *Suspended Possibility*.

σένα, αφού πάντα αναγράφεται κάτω από κάθε φωτογραφία είτε στις εκθέσεις σου είτε στις αναρτήσεις σου στο Instagram. Γιατί θεωρείς αυτή τη λεπτομέρεια τόσο σημαντική; Τραβάω φωτογραφίες σε διάφορες πόλεις ανά τον πλανήτη. Αναφέρω πάντα τον τόπο, μια και είναι πολύ σημαντικό στοιχείο για να χτιστεί η ιστορία που αφηγείται κάθε φωτογραφία στον θεατή. Το ίδιο συμβαίνει και με τον ακριβή χρόνο. Είναι μέρος της ιστορίας που θέλω να διηγηθώ.

Γιατί φωτογραφίζεις σούρουπο ή βράδυ; Όλες μου οι φωτογραφίες είναι ανεπιτήδευτες – τα «θέματα» δηλαδή δεν γνωρίζουν ότι φωτογραφίζονται. Ο αυθορμητισμός και η αυθεντικότητα των ιδιωτικών χώρων είναι τα στοιχεία που τονίζουν τον λεπτεπίλεπτο αισθησιασμό, που κάνουν τις φωτογραφίες μου να ξεχωρίζουν. Μπορεί να αισθανθείς μια απαλή μοναξιά παρατηρώντας τις εικόνες μου, αλλά εύκολα θα αντιληφθείς ότι δεν πρόκειται για μοναχικότητα. Είναι αλήθεια ότι συνήθως καταγράφω την ελευθερία και την οικειότητα που έχουν τα σώματα όταν είναι χαλαρά, αφού νυχτώσει – πολλές φορές από μακρινά παράθυρα. Στο σκοτάδι ο αισθησιασμός ενισχύεται και απομονώνεται. Είναι η στιγμή που οι άνθρωποι απαλλάσσονται από συστολές, συμβάσεις, απαγορεύσεις. Το σώμα κινείται διαφορετικά απ' ό,τι κατά τη διάρκεια της ημέρας.

Τι έχεις να συμβουλέψεις ανθρώπους που θέλουν να ασχοληθούν με τη φωτογραφία; Μην πολεμάς τον ίδιο σου τον εαυτό! Όταν έρθεις αντιμέτωπος με τη δημιουργικότητα ως φωτογράφος, τότε θα καταφέρεις να κλείσεις τις πληγές σου. Αυτές που κουβαλάς ασυνείδητα ίσως, χρόνια τώρα. Δυστυχώς, δεν θα μπορέσεις να τις γιατρέψεις όλες. Μην το βάλεις κάτω όμως. Άφησε τα τραύματά σου ανοικτά, σαν να ήταν μικρά περάσματα για τον εσωτερικό σου κόσμο. Με αυτόν τον τρόπο θα επικοινωνή-

νεις το βαθύτερο κομμάτι σου και το πιο απόρρητο με την τέχνη σου. Κι αυτό θα αντανakλάται στη δουλειά σου. Με κάποιον παράξενο τρόπο όλα θα μπουν στη θέση τους.

Ύστερα από τέσσερις ατομικές εκθέσεις σε Ινδία και Αμερική, «επισκέπτεσαι» την Ελλάδα με ένα καινούριο πρότζεκτ. Αν έπρεπε να διαλέξεις μία, ποια θα έλεγες ότι είναι η αγαπημένη σου λήψη από την έκθεσή σου, *Suspended Possibility*; Αγαπώ εξίσου όλες μου τις φωτογραφίες και

δυσκολεύομαι να διαλέξω μία. Ίσως να ξεχωρίζω την *Istanbul 10:43pm* για τη δυναμικότητά της στη σύνθεση και την αφήγηση: Ένας άντρας που βρίσκεται με δύο γυναίκες σε ένα κρεβάτι, σε ένα πανδοχείο ή ξενοδοχείο, ένας άλλος άντρας κάτω στον δρόμο μιλάει σε μια γυναίκα που κάθεται σε ένα μπαρ ενώ την ίδια στιγμή στο πεζοδρόμιο κάποιος παίζει με το κινητό του. Τόσο διαφορετικές ιστορίες και συναισθήματα...

Τι συναισθήματα θέλεις να δημιουργήσεις με τις φωτογραφίες σου σε όσους επισκεφτούν την έκθεση; Ο τρόπος που αντιμετωπίζω τη φωτογραφία ως μέσο είναι ξεκάθαρα επηρεασμένος από το θέατρο. Όχι με την έννοια του σπημένου δράμενου, αλλά της αποκωδικοποίησης του εαυτού. Όταν παρακολουθούμε ένα θεατρικό έργο είναι σαν να κοιταζόμαστε σε καθρέφτη. Τότε βρίσκουμε τον εαυτό μας έτοιμο να περπατήσει ξανά σε ξεχασμένα συναισθηματικά μονοπάτια που τώρα είναι έτοιμα να βγουν και πάλι στην επιφάνεια. Με τον ίδιο τρόπο και οι φωτογραφίες μου

προσπαθούν να πουν μια ιστορία, χωρίς ωστόσο να πουν τα πάντα για αυτήν. Δίνω πληροφορίες – με την ώρα, τον τόπο και όλη την ατμόσφαιρα που αποτυπώνω –, αλλά είναι ο θεατής εκείνος που καλείται να αναβιώσει την ιστορία μέσα από την προσωπική του ματιά. Οι δικές μου συντεταγμένες δεν είναι επιταγές, αλλά απλά μια πρόταση. Όλα τα υπόλοιπα είναι στο χέρι των θεατών.

“**Συνήθως καταγράφω την ελευθερία και την οικειότητα που έχουν τα σώματα όταν είναι χαλαρά, αφού νυχτώσει. Στο σκοτάδι ο αισθησιασμός ενισχύεται και απομονώνεται**”.